
ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 902 -
999/2553

นายรัชศักดิ์ พ่วงจินดา กับพวก
นายอมรเทพ วัฒนาชีรานนท์ กับ
พวก

โจทก์
จำเลย

พ.ร.บ.ว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ.2542 มาตรา 10

เมื่อจำเลยเห็นว่าคดีนี้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองมิใช่ศาลแรงงานกลางก็ชอบที่จะยื่นคำร้องต่อศาลแรงงานกลางก่อนวันสืบพยาน เพื่อให้ศาลแรงงานกลางจัดทำความเห็นส่งไปให้ศาลปกครองพิจารณาตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ.2542 มาตรา 10 เมื่อจำเลยมิได้ดำเนินการแสดงว่าจำเลยยอมรับอำนาจของศาลแรงงานกลางที่จะพิพากษาคดีนี้ได้ และเมื่อศาลแรงงานกลางพิจารณาพิพากษาคดีนี้แล้ว จำเลยก็ไม่อาจยกปัญหาดังกล่าวขึ้นอุทธรณ์ได้ เนื่องจากเป็นการล่วงเลยเวลาที่จะพิจารณาปัญหานี้แล้ว

โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 ฟ้องว่า จำเลยที่ 1 และที่ 3 เป็นพนักงานตรวจแรงงาน จำเลยที่ 2 เป็นนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2546 โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 2 มีตำแหน่งและอัตราค่าจ้างตามคำฟ้องแต่ละสำนวน เมื่อเดือนกรกฎาคม 2548 โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 28 ยื่นคำร้องต่อจำเลยที่ 1 และโจทก์ที่ 29 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 ยื่นคำร้องต่อจำเลยที่ 3 ว่าจำเลยที่ 2 ค้างจ่ายค่าจ้างพร้อมดอกเบี้ย โดยจำเลยที่ 2 ไม่ปรับค่าจ้างให้แก่โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 ตามมติคณะรัฐมนตรีที่มีมติตามหนังสือด่วนที่สุด ที่ นร 0504/16226 ลงวันที่ 3 พฤศจิกายน 2547 และไม่ปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงฉบับลงวันที่ 29 มิถุนายน 2525 เรื่องการพิจารณาความดีความชอบประจำปี เป็นเหตุให้จำเลยที่ 2 ค้างจ่ายค่าจ้างดังกล่าว

ต่อมาจำเลยที่ 1 และที่ 3 ได้ออกคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานกลุ่มงาน
สวัสดิการและคุ้มครองแรงงานพื้นที่ 3 ที่ 42/2548 และคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน
กลุ่มงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานพื้นที่ 1 ที่ 73/2548 ตามลำดับเรื่องค่าจ้าง
ลงวันที่ 23 กันยายน 2548 โดยมีคำสั่งว่าโจทก์ที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 ไม่มี
สิทธิได้รับค่าจ้างจากจำเลยที่ 2 ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541
คำสั่งดังกล่าวทำให้โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 เสียประโยชน์ไม่มีสิทธิได้รับ
ค่าจ้างค้างจ่ายจากจำเลยที่ 2 ซึ่งการปรับอัตราเงินเดือนถือเป็นสภาพการจ้างและเป็น
ค่าจ้างที่นายจ้างต้องจ่ายให้แก่โจทก์แต่ละคนตามสัญญาจ้างหรือข้อตกลงเกี่ยวกับ
สภาพการจ้าง การที่จำเลยที่ 2 ไม่ปรับค่าจ้างให้โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99
ตามมติคณะรัฐมนตรีและไม่ปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงฉบับลงวันที่ 29 มิถุนายน
2525 ข้อ 17 เรื่องการพิจารณาความดีความชอบประจำปี ซึ่งจำเลยที่ 2 ได้ปฏิบัติตาม
ตลอดเมื่อมีการปรับโครงสร้างเงินเดือนข้าราชการและรัฐวิสาหกิจโจทก์ที่ 1 ถึงที่ 91
และที่ 93 ถึงที่ 99 เสียประโยชน์ไม่ได้รับการปรับเงินเดือนขึ้นร้อยละ 3 บวกอีก 2 ชั้น ของ
ฐานเงินเดือนเดิมนับแต่วันที่ 1 เมษายน 2547 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2547 จำนวน 6
เดือน ไม่ได้รับการปรับ 1 ชั้น ของฐานเงินเดือนนับแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2547 ถึงวันที่
31 มีนาคม 2548 จำนวน 6 เดือน และไม่ได้รับการปรับเงินเดือนขึ้นของฐานเงินเดือน
ปัจจุบันนับแต่วันที่ 1 เมษายน 2548 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2548 จำนวน 6 เดือน
จำเลยที่ 2 ได้ปรับค่าจ้างตามมติคณะรัฐมนตรีให้แก่ลูกจ้างสังกัดสำนักงาน
คณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ขึ้น
ตรงต่อเลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากร
ทางการศึกษาไปแล้ว ขอให้เพิกถอนคำสั่งที่ 42/2548 ของจำเลยที่ 1 และคำสั่งที่
73/2548 ของจำเลยที่ 3 เรื่องค่าจ้าง ลงวันที่ 23 กันยายน 2548 และให้จำเลยที่ 2
จ่ายค่าจ้างตามคำขอท้ายฟ้องของโจทก์แต่ละคนพร้อมดอกเบี้ย

จำเลยทั้งสามให้การว่า จำเลยที่ 2 เป็นนิติบุคคลและอยู่ในกำกับดูแลของ
กระทรวงศึกษาธิการ และตามพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.
2546 ให้โอนกิจการองค์การค้ำของครูสภาไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริม
สวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 และ
องค์การค้ำของจำเลยที่ 2 จึงเป็นหน่วยงานของรัฐและเป็นส่วนราชการตาม
พระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ.2522 และความเห็นของคณะกรรมการ
กฤษฎีกาซึ่งไม่ตกอยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 และ
พระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ.2543 โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93
ถึงที่ 99 ไม่ได้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ของจำเลยที่ 2 แต่เป็นเจ้าหน้าที่องค์การค้ำของ
จำเลยที่ 2 ซึ่งยังไม่มียุทธวิธีเกี่ยวกับพนักงานเจ้าหน้าที่ขององค์การค้ำของ
จำเลยที่ 2 สิทธิประโยชน์ต่างๆ ของพนักงานเจ้าหน้าที่ขององค์การค้ำของจำเลยที่ 2

จึงเป็นไปตามระเบียบของคณาจารย์ว่าด้วยการบริหารองค์การค้ำของคณาจารย์ พ.ศ.2503 และการเลื่อนเงินเดือนเป็นไปตามระเบียบดังกล่าวข้อ 8 ซึ่งกำหนดให้การเลื่อนขึ้นเงินเดือนพนักงานเจ้าหน้าที่ตำแหน่งประจำองค์การค้ำของคณาจารย์ให้ที่ประชุมคณะกรรมการองค์การค้ำของคณาจารย์เป็นผู้พิจารณาอนุมัติ

ดังนั้น คณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาซึ่งเป็นผู้มีอำนาจกำกับดูแลจึงเป็นผู้พิจารณาอนุมัติการเลื่อนขึ้นเงินเดือนให้แก่เจ้าหน้าที่องค์การค้ำของจำเลยที่ 2 เนื่องจากสถานะทางการเงินขององค์การค้ำของจำเลยที่ 2 ขาดสภาพคล่อง จำเลยที่ 2 จึงยังไม่อาจปรับเงินเดือนให้แก่เจ้าหน้าที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 ซึ่งที่ประชุมคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษายังไม่มิตอบุญให้เลื่อนขึ้นหรือปรับเงินเดือนให้แก่เจ้าหน้าที่องค์การค้ำของจำเลยที่ 2 เนื่องจากสถานะทางการเงินขององค์การค้ำของจำเลยที่ 2 ขาดสภาพคล่อง จำเลยที่ 2 จึงยังไม่อาจปรับเงินเดือนให้แก่เจ้าหน้าที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 ได้ และยังไม่จำเป็นต้องนำบันทึกข้อตกลงฉบับลงวันที่ 29 มิถุนายน 2525 ข้อ 17 เรื่องการพิจารณาความดีความชอบประจำปีของเจ้าหน้าที่องค์การค้ำมาใช้เป็นหลักเกณฑ์การพิจารณาให้ความดีความชอบแก่เจ้าหน้าที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 จำเลยที่ 2 มิได้ค้างชำระค่าจ้างเจ้าหน้าที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 จำเลยที่ 1 และที่ 3 มีคำสั่งว่าเจ้าหน้าที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 ไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างจากจำเลยที่ 2 ตามคำสั่งที่ 42/2548 และคำสั่งที่ 73/2548 ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ขอให้ยกฟ้อง

ศาลแรงงานกลางพิพากษายกฟ้อง

เจ้าหน้าที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานพิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกคำพิพากษาศาลแรงงานกลางเฉพาะในประเด็นข้อพิพาทข้อ 2 (ประเด็นที่ศาลแรงงานกลางกำหนดไว้ว่าจำเลยที่ 2 จะต้องจ่ายค่าจ้างพร้อมดอกเบี้ยตามฟ้องหรือไม่ เพียงใด) โดยให้ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงในปัญหาที่ว่า ในทางปฏิบัติเท่าที่ผ่านมาองค์การค้ำของคณาจารย์หรือจำเลยที่ 2 ปรับโครงสร้างอัตราเงินเดือนตามมติคณะรัฐมนตรีทุกครั้งที่มีมติให้ปรับโครงสร้างอัตราเงินเดือนลูกจ้างรัฐวิสาหกิจให้แก่ลูกจ้างขององค์การค้ำของคณาจารย์หรือจำเลยที่ 2 ประเภทใดบ้าง โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ หรือมีเงื่อนไขอย่างอื่นอีกหรือไม่อย่างไร อันจะถือได้ว่าเป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างโดยปริยายที่จำเลยที่ 2 ต้องปฏิบัติตามที่เจ้าหน้าที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 ฟ้องหรือไม่ แล้วดำเนินการตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 56 บรรดาสาม ต่อไปนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลาง

ศาลแรงงานกลางพิจารณาแล้วฟังข้อเท็จจริงว่า การพิจารณาปรับโครงสร้างอัตราเงินเดือนให้แก่ลูกจ้างขององค์การค้ำของคณาจารย์ (เดิม) หรือลูกจ้างของจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 จะดำเนินการพิจารณาปรับตามมติคณะรัฐมนตรีทุกครั้งโดยเริ่มถือเป็นแนวปฏิบัติตั้งแต่วันที่ 12 ตุลาคม 2531

นอกจากนี้ในการประชุมคณะกรรมการองค์การค้ำของคุรุสภาครั้งที่ 12/2537-38 วันที่ 27 ธันวาคม 2537 นายสุคนธ์ รອງผู้อำนวยการองค์การค้ำของคุรุสภาเสนอต่อที่ประชุมเพื่อทราบว่าคณะกรรมการอำนาจการคุรุสภาได้อนุมัติหลักการว่าหากคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติในเรื่องอัตราเงินเดือนพนักงานรัฐวิสาหกิจเป็นอย่างไรให้องค์การค้ำของคุรุสภาดำเนินการปรับอัตราเงินเดือนเจ้าหน้าที่องค์การค้ำของคุรุสภาให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีได้โดยไม่ต้องเสนอขออนุมัติต่อคณะกรรมการอำนาจการคุรุสภาอีก แล้ววินิจฉัยว่าการที่คณะรัฐมนตรีมีมติให้ปรับอัตราเงินเดือนให้แก่พนักงานรัฐวิสาหกิจแล้วจำเลยที่ 2 จะดำเนินการปรับโครงสร้างอัตราเงินเดือนให้แก่พนักงานของจำเลยที่ 2 ทุกครั้งโดยไม่มีเงื่อนไข จึงเป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างโดยปริยาย ที่จำเลยที่ 2 ในฐานะนายจ้างปฏิบัติต่อพนักงานของจำเลยที่ 2 ในฐานะลูกจ้างมาโดยตลอดไม่เคยมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างดังกล่าว และเมื่อคณะรัฐมนตรีมีมติให้ปรับอัตราเงินเดือนของลูกจ้างรัฐวิสาหกิจในอัตราร้อยละ 3 และให้ได้รับค่าจ้างสูงกว่าอัตราที่เพิ่มร้อยละ 3 ตามอัตราค่าจ้างใหม่อีก 2 ขั้นตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2547 สหภาพแรงงานองค์การค้ำของคุรุสภาได้ยื่นข้อเรียกร้องต่อจำเลยที่ 2 ให้ปรับเงินเดือน 3 เปอร์เซ็นต์ 2 ขั้น จึงเป็นกรณีที่สหภาพแรงงานองค์การค้ำของคุรุสภาได้แสดงเจตนาให้จำเลยที่ 2 ปฏิบัติตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง

การที่จำเลยที่ 2 ไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างมีสาเหตุมาจากสภาพคล่องทางการเงินของจำเลยที่ 2 ที่เป็นปัญหาการบริหารจัดการขององค์กรอันนำมาสู่การพิจารณาของคณะกรรมการที่ปรึกษากฎหมายของกระทรวงศึกษาธิการเกี่ยวกับการทบทวนสภาพขององค์การค้ำของ สกสค. และพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งได้ข้อสรุปว่า เจ้าหน้าที่และพนักงานขององค์การค้ำของคุรุสภาตามพระราชบัญญัติครู พ.ศ.2488 มีฐานะเป็นเจ้าหน้าที่และพนักงานของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษารวมทั้งต้องได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งและได้รับเงินเดือนค่าจ้าง และสิทธิประโยชน์ต่างๆ ไม่น้อยกว่าที่เคยได้รับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัติศึกษาคูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2546 ใช้บังคับตามเอกสารหมาย จ.38 จึงเป็นการที่จำเลยที่ 2 ยอมรับถึงสภาพของพนักงานจำเลยที่ 2 มาโดยตลอดว่ามีสภาพเช่นเดียวกับที่คณะกรรมการที่ปรึกษากฎหมายของกระทรวงศึกษาธิการพิจารณาให้ความเห็นเมื่อจำเลยที่ 2 กำหนดให้ปรับอัตราเงินเดือนให้แก่พนักงานของจำเลยที่ 2 ที่เป็นพนักงานประจำและพนักงานประเภทที่ 1 ซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับพนักงานประจำจึงเป็นหลักเกณฑ์วิธีปฏิบัติที่จำเลยที่ 2 กำหนดเป็นแนวทางปฏิบัติ

จำเลยที่ 2 จึงต้องรับผิดชอบชำระค่าจ้างพร้อมดอกเบี้ยตามอัตราตามฟ้องแก่
โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 พิพากษาให้จำเลยที่ 2 ชำระค่าจ้างจำนวน
95,340 บาท 106,020 บาท 110,100 บาท 18,420 บาท 34,260 บาท 23,820
บาท 41,700 บาท 23,820 บาท 101,100 บาท 25,080 บาท 46,920 บาท
28,920 บาท 26,160 บาท 27,420 บาท 62,280 บาท 30,540 บาท 18,420 บาท
28,920 บาท 26,160 บาท 57,960 บาท 34,260 บาท 129,840 บาท 44,220
บาท 23,820 บาท 82,860 บาท 32,160 บาท 20,880 บาท 106,020 บาท
149,520 บาท 39,120 บาท 22,440 บาท 27,428 บาท 77,160 บาท 136,800
บาท 41,700 บาท 28,920 บาท 32,160 บาท 28,920 บาท 30,540 บาท 28,920
บาท 71,700 บาท 27,420 บาท 23,820 บาท 28,920 บาท 106,020 บาท
25,080 บาท 77,160 บาท 25,080 บาท 22,440 บาท 77,160 บาท 34,260 บาท
30,540 บาท 34,260 บาท 26,160 บาท 30,540 บาท 26,160 บาท 23,820 บาท
27,420 บาท 46,920 บาท 25,080 บาท 32,160 บาท 32,160 บาท 25,080 บาท
44,220 บาท 28,920 บาท 77,160 บาท 19,560 บาท 95,340 บาท 36,660 บาท
46,920 บาท 32,160 บาท 22,240 บาท 39,120 บาท 26,160 บาท 129,840
บาท 27,420 บาท 34,260 บาท 32,160 บาท 28,920 บาท 34,260 บาท 32,160
บาท 18,420 บาท 32,160 บาท 25,080 บาท 26,160 บาท 136,800 บาท
41,700 บาท 27,420 บาท 23,820 บาท 32,160 บาท 34,260 บาท 22,440 บาท
30,540 บาท 39,120 บาท 32,160 บาท 32,160 บาท และ 20,880 บาท แก่โจทก์
ที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 ตามลำดับ พร้อมดอกเบี้ยอัตราตามฟ้องนับแต่วันที่
โจทก์แต่ละคนเกิดสิทธิเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึง
ที่ 99

จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “คดีนี้ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานพิพากษาย้อนจำนวนไปให้
ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงว่า ในทางปฏิบัติเท่าที่ผ่านมาองค์การค้ำของคุรุสภา
หรือจำเลยที่ 2 ปรับโครงสร้างอัตราเงินเดือนตามมติคณะรัฐมนตรีทุกครั้งที่มีมติให้
ปรับโครงสร้างอัตราเงินเดือนลูกจ้างรัฐวิสาหกิจให้แก่ลูกจ้างขององค์การค้ำของคุรุ
สภาหรือจำเลยที่ 2 ประเภทใดบ้าง โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ หรือมีเงื่อนไขอย่างอื่นอีก
หรือไม่ อย่างไรอันจะถือได้ว่าเป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างโดยปริยายที่จำเลยที่
2 ต้องปรับโครงสร้างอัตราเงินเดือนหรืออัตราค่าจ้างตามมติคณะรัฐมนตรีที่มีมติตาม
หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร 0504/16226 ลงวันที่ 3
พฤศจิกายน 2547 หรือไม่ ทั้งนี้เพื่อที่จะวินิจฉัยประเด็นข้อพิพาทข้อ 2 ที่ศาลแรงงาน
กลางกำหนดไว้ว่าจำเลยที่ 2 จะต้องจ่ายค่าจ้างพร้อมดอกเบี้ยตามฟ้องหรือไม่
เพียงใด ดังนั้น ประเด็นที่ศาลแรงงานกลางจะต้องพิจารณาและวินิจฉัยในชั้นนี้จึงมีเฉพาะ

เรื่องข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างโดยปริยายเท่านั้น การที่จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ว่า บันทึกลงข้อตกลงฉบับลงวันที่ 29 มิถุนายน 2525 เรื่องการพิจารณาความดีความชอบ ประจำปี ไม่มีข้อความครบถ้วนตามมาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ.2518 ถือไม่ได้ว่าเป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง หรือหากถือว่าเป็น ข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างข้อตกลงดังกล่าวก็ได้สิ้นสุดลงแล้วเมื่อครบ กำหนดเวลา 1 ปี ตามมาตรา 12 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 ก็ดี

การที่สหภาพแรงงานองค์การค้ำของคุรุสภายื่นข้อเรียกร้องให้จำเลยที่ 2 ปรับเงินเดือนตามมติคณะรัฐมนตรีเท่ากับสหภาพแรงงานองค์การค้ำของคุรุสภาซึ่ง ไรท์ทั้งหลายเป็นสมาชิกรับรองการยื่นข้อเรียกร้องดังกล่าวว่าไม่ใช่ข้อตกลงเกี่ยวกับ สภาพการจ้างก็ดี มติคณะรัฐมนตรีให้ปรับเงินเดือนให้แก่พนักงานรัฐวิสาหกิจไม่ใช่ ข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างเนื่องจากจำเลยที่ 2 ไม่เคยตกลงด้วยเป็นลายลักษณ์ อักษรหรือโดยปริยายก็ดี ล้วนเป็นอุทธรณ์ในเรื่องที่มีได้เกี่ยวกับประเด็นที่ศาลแรงงาน กลางจะต้องวินิจฉัยชี้ขาดในชั้นนี้ ถือว่าเป็นอุทธรณ์ในข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดย ชอบในศาลแรงงานกลาง ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ แผลง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ประกอบด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธี พิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

ส่วนที่จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ข้อสุดท้ายว่า คณะกรรมการของจำเลยที่ 2 ใช้ อำนาจตามพระราชบัญญัติครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2546 มาตรา 63 (5), 90 และระเบียบคุรุสภาว่าด้วยการบริหารองค์การค้ำของคุรุสภา พ.ศ.2503 ข้อ 8 ซึ่งเป็น กฎหมายมหาชนในการปรับสภาพการจ้าง การที่จะออกคำสั่งให้เปลี่ยนแปลงสภาพ การจ้างโดยอำนาจตามพระราชบัญญัติและระเบียบดังกล่าว ซึ่งเป็นกฎหมายมหาชน จึง เป็นอำนาจพิจารณาของศาลปกครองมิใช่ศาลยุติธรรม ศาลแรงงานกลางไม่อาจก้าว ล่วงการใช้คำสั่งทางปกครองของคณะกรรมการของจำเลยที่ 2 นั้น

หากจำเลยที่ 2 เห็นว่าคดีนี้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองก็ชอบที่จะยื่นคำร้อง ต่อศาลแรงงานกลางก่อนวันสืบพยานเพื่อให้ศาลแรงงานกลางจัดทำความเห็นส่งไปให้ ศาลปกครองพิจารณาตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ ระหว่างศาล พ.ศ.2542 มาตรา 10 เมื่อจำเลยที่ 2 มิได้ดำเนินการตามกฎหมาย ดังกล่าวแล้วแสดงว่าจำเลยที่ 2 ยอมรับอำนาจของศาลแรงงานกลางที่จะพิจารณาคดีนี้ได้ และเมื่อศาลแรงงานกลางพิจารณาพิพากษาคดีนี้แล้ว จำเลยที่ 2 ก็ไม่อาจยกปัญหา ดังกล่าวขึ้นอุทธรณ์ได้ เนื่องจากเป็นการล่วงเลยเวลาที่จะพิจารณาปัญหานี้แล้ว จำเลย ที่ 2 จึงไม่มีสิทธิอุทธรณ์ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยเช่นกัน”

พินัยกรรมกฤษฎีกาของจำเลยที่ 2

(พิรพล พิษยวัฒน์ - วิธวิทย์ ศิริบุญรอด - ประเสริฐ อนุพันธ์วิบูล)

แหล่งที่มา สำนักวิชาการ

กฏาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9395 - 9492/2550	นายรัชศักดิ์ พ่วงจินดา กับพวก นายอมรเทพ วัฒนาชีรานนท์ กับ พวก	โจทก์ จำเลย
---	---	----------------

พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 70

พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ.2518 มาตรา 5, 12

คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติให้ปรับเพิ่มอัตราค่าจ้างของลูกจ้างรัฐวิสาหกิจ จำเลยที่ 2 ได้พิจารณาความดีความชอบของโจทก์ในรอบปีบัญชี 2546 ถึงปี 2547 แล้ว แต่ยังไม่ได้รับปรับอัตราค่าจ้างขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว โจทก์จึงยื่นคำร้อง ต่อจำเลยที่ 1 และที่ 3 ซึ่งเป็นพนักงานตรวจแรงงานขอให้บังคับจำเลยที่ 2 จ่ายค่าจ้าง ส่วนที่ยังไม่ได้ปรับขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรี จำเลยที่ 1 และที่ 3 มีคำสั่งว่าเป็นกรณีที่ นายจ้างไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง มิใช่การค้างจ่ายค่าจ้างโจทก์จึงไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้าง ดังนี้ เมื่อฝ่ายโจทก์อ้างว่าจำเลยที่ 2 ไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง เกี่ยวกับสภาพการจ้างดังกล่าว จึงเป็นการกล่าวอ้างว่าจำเลยที่ 2 ไม่ปฏิบัติตาม

พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ.2518 มาตรา 12 และเมื่อจำเลยที่ 2 ยังไม่ได้ปรับอัตราค่าจ้างขึ้นตามมติคณะกรรมการ ๔ จึงยังไม่มีค่าจ้างที่ค้างจ่ายจากการปรับอัตราค่าจ้างขึ้นแก่ฝ่ายโจทก์ ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 70 คำสั่งของจำเลยที่ 1 และที่ 3 ชอบแล้ว

คดีทั้งเก้าสิบแปดสำนวนนี้เดิมศาลแรงงานกลางสั่งให้รวมพิจารณาคดีเกี่ยวกับคดีหมายเลขแดงที่ 2123/2549 ของศาลแรงงานกลาง ซึ่งโจทก์ถอนฟ้องในระหว่างพิจารณาของศาลแรงงานกลาง โดยให้เรียกโจทก์ทั้งเก้าสิบแปดสำนวนนี้ว่า โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 ตามลำดับ และเรียกนายอมรเทพ วัฒนาชีรานนท์ ว่า จำเลยที่ 1 เรียกสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาว่า จำเลยที่ 2 เรียกนางกุลวดี หอมแก้ว ว่า จำเลยที่ 3

โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งที่ 42/2548 ของจำเลยที่ 1 และคำสั่งที่ 73/2548 ของจำเลยที่ 3 เรื่องค่าจ้าง ลงวันที่ 23 กันยายน 2548 และให้จำเลยที่ 2 จ่ายค่าจ้างตามคำขอตายฟ้องของโจทก์ แต่ละคนพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันที่โจทก์แต่ละคนมีสิทธิได้รับเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้นแก่โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 ตามลำดับ

จำเลยทั้งสามให้การขอให้ยกฟ้อง

ศาลแรงงานกลางพิพากษายกฟ้อง

โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งยุติในชั้นพิจารณาของศาลแรงงานกลางปรากฏว่า ตามพระราชบัญญัติครู พ.ศ.2488 มาตรา 4 บัญญัติให้มีสภาในกระทรวงศึกษาธิการ เรียกว่า “คุรุสภา” และให้สภานี้เป็นนิติบุคคล ต่อมาได้มีการจัดตั้งองค์การค้ำของคุรุสภาขึ้นในปี 2493 และมีระเบียบคุรุสภาว่าด้วยการบริหาร

องค์การค้ำของกรุงสุโขทัย พ.ศ.2503 ให้จัดตั้งองค์การค้ำของกรุงสุโขทัยเพื่อจัดหาผลประโยชน์ให้แก่กรุงสุโขทัยและอำนวยความสะดวกให้แก่การศึกษา ตามระเบียบดังกล่าวกำหนดให้มีผู้อำนวยการองค์การค้ำของกรุงสุโขทัย เป็นผู้ดำเนินงานให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ขององค์การค้ำของกรุงสุโขทัยและให้มีรองผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ผู้จัดการ หัวหน้าฝ่าย หัวหน้าส่วน หัวหน้าแผนก หัวหน้าหมวด หัวหน้าหน่วยงาน นักวิชาการ ช่าง และเจ้าหน้าที่ที่เรียกชื่อเป็นอย่างอื่น ใหนที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 เข้าทำงานเป็นลูกจ้างองค์การค้ำของกรุงสุโขทัย ซึ่งไม่ใช่รัฐวิสาหกิจ ในปี 2525 สหภาพแรงงานองค์การค้ำของกรุงสุโขทัยและองค์การค้ำของกรุงสุโขทัยเคยยื่นข้อเรียกร้องต่อกัน และตั้งผู้แทนเข้าร่วมเจรจา

ผลการเจรจาสามารถตกลงกันได้จึงได้จัดทำข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างตามบันทึกข้อตกลง ซึ่งตามบันทึกข้อตกลง ข้อ 17 ระบุว่า “เรื่อง การพิจารณาความดีความชอบประจำปีของเจ้าหน้าที่องค์การค้ำ ฯ นั้น การพิจารณาความดีความชอบในขณะใด ๆ ให้องค์การค้ำ พิจารณาโดยถือหลักเกณฑ์การพิจารณาตามมติ คณะรัฐมนตรี หรือระเบียบของทางราชการที่กำหนดสำหรับเจ้าหน้าที่รัฐวิสาหกิจในขณะนั้น ฯ” ต่อมาได้มีพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2546 กำหนดให้มีสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา มีฐานะเป็นนิติบุคคลในกำกับของกระทรวงศึกษาธิการขึ้น และมีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องการโอนบรรดากิจการ เงิน ทรัพย์สิน หนังสือต่าง ๆ ของกรุงสุโขทัยตามพระราชบัญญัติครู พ.ศ.2488 ไปเป็นของกรุงสุโขทัยและสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการครูและบุคลากรทางการศึกษาตามพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2546 โดยให้โอนกิจการ เงิน ทรัพย์สิน และหนี้บางส่วนไปเป็นของกรุงสุโขทัย และโอนกิจการ เงิน ทรัพย์สิน และหนี้ ซึ่งรวมถึงองค์การค้ำของกรุงสุโขทัยไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา ต่อมาคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาได้ออกข้อบังคับคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา ว่าด้วยการบริหารสำนักงาน พ.ศ.2547 ซึ่งตามข้อบังคับนี้ ข้อ 3 นิยามคำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้างจากสำนักงาน แต่ไม่รวมถึงพนักงานเจ้าหน้าที่ขององค์การค้ำของ สกสค. และหมวด 5 บทเฉพาะกาล ข้อ 31 (9) ระบุให้ศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ (องค์การค้ำของกรุงสุโขทัย) โอนไปเป็นขององค์การค้ำของ สกสค. ข้อ 32 ระบุว่า บทบัญญัติของกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง หนังสือสัญญา หรือสิ่งอื่นใดที่อ้างถึงองค์การค้ำของกรุงสุโขทัยหรือศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ (องค์การค้ำของกรุงสุโขทัย) ก่อนการใช้ข้อบังคับนี้ให้ถือว่าอ้างถึงองค์การค้ำของ สกสค. ต่อมา

คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติให้ปรับอัตราค่าจ้างของลูกจ้างรัฐวิสาหกิจในอัตราร้อยละ 3 และให้ได้รับค่าจ้างสูงกว่าอัตราที่ปรับเพิ่มร้อยละ 3 ตามอัตราค่าจ้างใหม่อีก 2 ชั้น เฉพาะผู้ดำรงตำแหน่งต่ำกว่าผู้อำนวยการฝ่ายหรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นซึ่งเทียบเท่าตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2547 ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร 0504/16226 ลงวันที่ 3 พฤศจิกายน 2547 การพิจารณาความดีความชอบของโศภิตที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 ในรอบปีบัญชี 2546 ถึงปี 2547 จำเลยที่ 2 โดยคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาได้พิจารณาแล้วเสร็จก่อนสิ้นเดือนกันยายน 2547 แล้วแต่ยังไม่ได้ปรับอัตราค่าจ้างขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว โศภิตที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 กับลูกจ้างอื่นของจำเลยที่ 2 จึงได้ยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงาน กลุ่มงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานพื้นที่ 1 และพื้นที่ 3 เพื่อขอให้บังคับจำเลยที่ 2 จ่ายค่าจ้างส่วนที่ไม่ได้ปรับขึ้นตามอัตราค่าจ้างตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว ซึ่งจำเลยที่ 1 และที่ 3 ในฐานะพนักงานตรวจแรงงานได้มีคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน กลุ่มงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานพื้นที่ 3 ที่ 42/2548 และคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน กลุ่มงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานพื้นที่ 1 ที่ 73/2548 ทำนองเดียวกันว่าเป็นกรณีที่นายจ้างไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ.2518 มาตรา 18 มิใช่การค้างจ่ายตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 70 จึงไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างค้างจ่ายในเดือนเมษายน 2546 สภาพแรงงานองค์การค้ำของครูสภาและองค์การค้ำของครูสภาได้ยื่นข้อเรียกร้องต่อกัน ทั้งสองฝ่ายได้แต่งตั้งผู้แทนของแต่ละฝ่ายเจรจาและตกลงกันได้ จึงได้ทำข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างตามบันทึกข้อตกลงประจำปี 2547 ลงวันที่ 11 มีนาคม 2547 ซึ่งระบุไว้ข้อ 1 ว่า เมื่อต้องโอนเจ้าหน้าที่องค์การค้ำของครูสภาไปอยู่กับสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาหรือนายจ้างอื่นให้นับอายุงานต่อเนื่องรวมทั้งตำแหน่งหน้าที่ อัตราเงินเดือน สิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ก่อนแล้วโดยไม่น้อยกว่าเดิม

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโศภิตที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 ประการแรกว่า มีเหตุเพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน กลุ่มงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานพื้นที่ 3 ที่ 42/2548 และคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน กลุ่มงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานพื้นที่ 1 ที่ 73/2548 หรือไม่ เห็นว่า เมื่อโศภิตที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 และลูกจ้างอื่นของจำเลยที่ 2 ยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงานเพื่อเรียกร้องค่าจ้างจากจำเลยที่ 2 แต่เมื่อจำเลยที่ 1 และที่ 3 ซึ่งเป็นพนักงานตรวจแรงงานได้สอบสวนข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานต่าง ๆ แล้ว ปรากฏเหตุที่โศภิตที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 เรียกร้องค่าจ้างมาจากการที่จำเลยที่ 2 ไม่

ปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลง ข้อ 17 ที่ไม่ปรับโครงสร้างค่าจ้างตามมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีด่วนที่สุด ที่ นร 0504/16226 ลงวันที่ 3 พฤศจิกายน 2547 ดังที่เคยปฏิบัติมาซึ่งบันทึกข้อตกลงเป็นข้อตกลงระหว่างองค์การค้ำของคุรุสถานายจ้างกับสหภาพแรงงานองค์การค้ำของคุรุสภาเกี่ยวกับเงื่อนไขการจ้างหรือการทำงาน ค่าจ้าง สวัสดิการและประโยชน์อื่นของลูกจ้างองค์การค้ำของคุรุสภาเกี่ยวกับการจ้างหรือการทำงาน จึงเป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ.2518 มาตรา 5 เมื่อใทกที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 อ้างว่าจำเลยที่ 2 ไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างดังกล่าว จึงเป็นการกล่าวอ้างว่าจำเลยที่ 2 ไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ.2518 มาตรา 12 และเมื่อจำเลยที่ 2 ยังไม่ได้ปรับอัตราค่าจ้างขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร 0504/16226 ลงวันที่ 3 พฤศจิกายน 2547 แก่ใทกที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 จึงยังไม่มีค่าจ้างที่ค้างจ่ายจากการปรับอัตราค่าจ้างขึ้นแก่ใทกที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 70 ที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่าไม่มีเหตุเพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 1 และที่ 3 จึงชอบแล้ว

มีปัญหาต่อวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของใทกที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 ประการสุดท้ายว่า จำเลยที่ 2 ต้องปรับโครงสร้างอัตราเงินเดือนหรืออัตราค่าจ้างตามมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร 0504/16226 ลงวันที่ 3 พฤศจิกายน 2547 ตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ศาลแรงงานกลางยังไม่ได้ฟังข้อเท็จจริงและวินิจฉัยถึงข้อเท็จจริงดังกล่าวว่าเป็นเรื่องที่องค์การค้ำของคุรุสภาตกลงปรับโครงสร้างอัตราเงินเดือนตามมติคณะรัฐมนตรีทุกครั้งที่มีมติให้ปรับโครงสร้างอัตราเงินเดือนลูกจ้างรัฐวิสาหกิจหรือไม่ และในทางปฏิบัติเท่าที่ผ่านมาองค์การค้ำของคุรุสภาหรือจำเลยที่ 2 ปรับโครงสร้างอัตราเงินเดือนตามมติคณะรัฐมนตรีทุกครั้งที่มีมติให้ปรับโครงสร้างอัตราเงินเดือนลูกจ้างรัฐวิสาหกิจให้แก่ลูกจ้างองค์การค้ำของคุรุสภาหรือจำเลยที่ 2 ประเภทใดบ้าง โดยไม่มีเงื่อนไข ใด ๆ หรือมีเงื่อนไขอย่างอื่นอีกหรือไม่ อย่างไร อันจะถือได้ว่าเป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างโดยปริยายที่จำเลยที่ 2 ต้องปฏิบัติตามที่ใทกที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 ฟ้องหรือไม่ เพื่อที่จะวินิจฉัยในประเด็นข้อพิพาท ข้อ 2 ที่ศาลแรงงานกลางกำหนดประเด็นไว้ว่า จำเลยที่ 2 จะต้องจ่ายค่าจ้างพร้อมดอกเบี้ยตามฟ้องหรือไม่ เพียงใด ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษายกฟ้องใทกที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 ในประเด็นนี้ โดยวินิจฉัยว่าเป็นเรื่องการพิจารณาความดีความชอบประจำปีและยังไม่ได้ฟังข้อเท็จจริงและวินิจฉัยถึงข้อเท็จจริงดังกล่าวมานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย

พินพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกคำพิพากษาศาลแรงงานกลางเฉพาะในประเด็นข้อพิพาทข้อ 2 โดยให้ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงในปัญหาที่ว่า ในทางปฏิบัติเท่าที่ผ่านมาองค์การค้ำของคสุสภาหรือจำเลยที่ 2 ปรับโครงสร้างอัตราเงินเดือนตามมติคณะรัฐมนตรีทุกครั้งที่มีมติให้ปรับโครงสร้างอัตราเงินเดือนลูกจ้างรัฐวิสาหกิจให้แก่ลูกจ้างขององค์การค้ำของคสุสภาหรือจำเลยที่ 2 ประเภทใดบ้าง โดยไม่มีเงื่อนไขใด ๆ หรือมีเงื่อนไขอย่างอื่นอีกหรือไม่ อย่างไร อันจะถือได้ว่าเป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างโดยปริยายที่จำเลยที่ 2 ต้องปฏิบัติตามที่โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 91 และที่ 93 ถึงที่ 99 ฟ้องหรือไม่ แล้วดำเนินการตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 56 บรรดสามต่อไป นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลาง

(พินทยา บุญชู - วิธวิทย์ ศิริบุญรุจิพงษ์ - จรัส พวงมณี)

ศาลแรงงานกลาง - นายพันธ์เทพ เปรมประเสริฐสุข

แหล่งที่มา กองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกา
